

[Forsvarsministeren.]

han død og borte, og saa var det rart, om man kunde vælte Ansvaret over paa ham. Det er det eneste, man gør; det er ingen Begrundelse, ikke det mindste, blot dette, at det er tiltraadt af Marineministeriet, som vidste i Forvejen, hvad det var. Saa siger Venstre, at de er uskyldige i, at Flaadens Budget var blevet for lavt, fordi Marineministeren overhovedet ikke havde svaret; hvis den nuværende Udenrigsminister ikke havde spurgt, var der overhovedet ikke kommet noget Svar. Men naar man siger, at Budgettet i sin ændrede Skikkelse er tiltraadt af Marineministeriet, har Marineministeriet sagt god for denne Ordning. Det ærede Medlem nikker, saa maa det ærede Medlem være let at tilfredsstille. Jeg indrømmer, at da han talte om disse Spørgsmaal og de Besvarelser, jeg var kommet med, og han prøvede paa at sige, at det var ikke Ledelsen, men det var mig, der var Tale om, havde det ærede Medlem en helt anden Opfattelse. Det er mærkeligt, som det ærede Medlem kan blive forskelligt indstillet, naar der er Tale om hans eget Ministerium og et andet Ministerium.

Venstre vidste, at Bevillingen var for lav, og kunde yderligere have forvisset sig om det.

Men de Konservative har det fulde Medansvar for denne Ordning, helt og fuldt. De var advaret i 1922, de blev advaret Gang paa Gang om, at det var for lavt. Hvis de undskylder sig med, at de intet vidste før 1928, siger jeg: det er ingen Undskyldning, de Konservative er nemlig saa meget heldigere stillet end Venstre, at de har Sagkundskaben, den sagkyndige var oven i Købet Formand for Partiet, en Mand, som i den Grad var i Besiddelse af Sagkundskab og overlegen Indsigt i Militærspørgsmaal, at han, naar han omtaler andre, der ikke har det, gør det paa den elskværdige, overlegne Maade som den, han benyttede forleden om, hvor lidt Forstand jeg har paa det i Modsætning til andre. Med en saadan Kapacitet som Leder skal man ikke komme og fortælle mig, at de ikke vidste Besked, at de først fik det at vide i 1928, da man spurgte. Det kan man ikke sige. Thi, som sagt, man var advaret i 1922. Det ærede Medlem Hr. Pürschel kan læse i „Haandbog for Søværnet“ Aar efter Aar; hvis han virkelig har Interesse for Sagen, skal han læse denne Bog. Han vidste med andre Ord, at Flaaden gik ned Aar efter Aar. Jo større Indsigt man har, jo mere man paaberaaber sig sin militære Indsigt, des større bliver ogsaa Ansvaret.

Derimod, hvis man ingen Indsigt har, bliver Ansvaret mindre. Og det ærede Medlem er jo en mægtig Kapacitet paa dette Omraade, han har faaet en saadan militær Uddannelse, at han ser med dyb Foragt paa alle dem, der ikke er saadan udrustede. Hvordan kunde det ærede Medlem da i den Grad lade sig, skal vi sige føre bag Lyset, for at bruge et mildt Udtryk? Han kunde jo med største Lethed have set det, hvis han havde villet. Hvorfor gjorde det ærede Medlem det? Hvorfor gjorde de Konservative det? Hvorfor fandt de sig i dette? Ja, jeg har en Gang sagt, hvad jeg kunde skønne var Grunden. Jeg sagde, at jeg kunde ikke se andet end, at de Konservative havde ikke Raad til at stifte Ufred med Venstre, for de skulde have Formueskatten nedsat, de skulde have de sociale Udgifter skaaret ned, og naar det var sket, saa først kunde de begynde at rejse dette Spørgsmaal. For de Konservative har Interesse for Forsvarssagen, saadan som de har haft det, lige fra jeg for ca. 50 Aar siden begyndte at deltage i Politik. Da var Forsvarssagen Højres Livssag. Men naar Spørgsmaalet er om Formueskatter og Nedsækering af sociale Udgifter, saa kommer Forsvaret i anden Række. Det ærede Medlem Hr. Pürschel har haardt bebrejdet mig, at jeg brugte denne Udtalelse. Jeg henstiller til det ærede Medlem da at fortælle, hvorfor man saa roligt fandt sig i, at Flaaden i Dag er afrustet i højere Grad, end den vil blive det, den Dag vort Forslag gennemføres, at Adgangsvejene til Østersøen vil være bedre bevogtet, naar vort Forslag gennemføres, end de er det i Dag.

Saa taler man om Danmarks Anseelse i Udlandet. Selv om vi rustede, saa vi segnede derunder, vilde vi aldrig nogen Sinde vinde Anseelse i Udlandet af den Grund. Men har Venstre da, har de to Partier da selv gjort noget for at hævde denne Anseelse i Udlandet? Lad mig minde om, at da vi havde faaet Ordningen af 1922 — det bliver en Gentagelse, men, som jeg sagde, der maa nødvendigvis komme Gentagelser —, da skrev det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der den Gang var Statsminister, til Folkenes Forbund: Med de her angivne Styrker af Hær og Flaade er vi naaet ned til det, der efter Regeringens Skøn er det uundværligste Minimum til Varetagelsen af Danmarks Livsinteresser. Roligt lader man, efter at man har givet Folkenes Forbund denne Meddelelse, Flaaden forfalde, gaa ned til en Trediedel af det, den skal være. Ja, hvis det ærede Medlem tror,